

ודוחה רבא את הראיה:

ורבא אמר: דאם איתא דכל נהרדעא צריכה בדיקה יבדק כל העולם מיבעי ליה (6) שמא אנדרולינאי אחר היה בנהרדעא והלך לו (7) אלא משום כבודו דאבוה דשמואל הוא דשלה הכי, שלא להחזיקו כטועה ושואל דבר שאין צריך. ולעולם אינו צריך בדיקה אלא קלונאי עצמה.

ומביא רבא ראייה לדבריו:

אמר רבא: מנא אמינא לה דלא חיישינן לתרי יצחק, דהנהו תרי שטרי דנפקי במחוזא, ובתיב בהו שמות המלווים בשמות שהם שכיחים שם, כגון הכי בר ננאי, וננאי בר הכי.

ואנכי בהו רבא בר אבוה זוזי!

חייב רבא בר אבוה את הנתבע שהוציא נגדו בעל השטר את שטרו, שיפרע את חובו. ולא קיבל את טענתו שאינו חייב לו, אלא לאדם אחר הנושא גם הוא את השם הזה.

והא השמות הכי בר ננאי, וננאי בר הכי, במחוזא שכיחי טובא, ואפילו הכי גבה בהן

המלוה כשהוציא שטר חוב על אחרים, ולא חיישינן שמא אחר היה, ובהכרח הוא משום דאמרינן היות ברשותו נמצאו, שלו היו מתחילתן.

וכיון שלענין ממון, אף על גב שהוחזקו שנים עם אותו השם לא חיישינן שמא השטר של אחר, הוא הדין לענין איסורא כי לא הוחזקו, מיהא, לא חיישינן.

אך אביי דוחה את הראיה:

ואביי אמר:

למאי ניהוש לה לשטר זה, שגבה בו רבא בר קטו-א אבוה?

אי לנפילה, שנפל השטר מהמלוה, ומצאו זה ששמו כשם המלוה, אין לחוש לכך כי מזהר זהיר ביח המלוה לשומרו שלא יאבד. (8)

אי לפקדון, שמא הפקידו המלוה בידי אדם זה ששמו כשמו, גם לכך אין לחוש.

כיון דשמיה של המפקיד הוא כשמיה של הנפד, לא מפקיד גביה, היות שחושש בעל השטר שמא הנפקד יגבה עם השטר את החוב לעצמו.

7. הריטב"א פירש שיבדק כל העולם כולו מבעי ליה, כי לפי דבריו ניהוש לנהרדעא אחרת, דהא חיישינן לשתי שיירות. והרשב"א פירש שיבדק כל העולם כולו, כיון ששיירות מצויות בארץ נהרדעא ממקומות אחרים רחוקים.

8. עיין פני יהושע גיטין (דף סד) דהא דלא חיישינן לנפילה הוא משום חזקה שכל מה שתחת יד האדם הוא שלו, ועיין נתיבות המשפט רס"י מ"ו.

6. ולאביי לא היה קשה דחיית רבא, משום שנמצא במקום שאין שיירות מצויות אלא לעיירות של נהרדעא בלבד, ולפיכך לא היה חושש רבי יהודה נשיאה לארץ אחרת חוץ לארץ נהרדעא, ורבא סבר שיירות מצויות מן העולם לארץ נהרדעא, ושיירות מצויות מכאן לארץ נהרדעא, והרי הוא כאילו מצויות כאן שיירות מכל העולם, ולפיכך יבדק כל העולם מבעי ליה. ריטב"א.